

રાણીના સ્થાને માયા-દાસી બેઠી જ્યાં,
પુત્રો પ્રધાન ને રાજા ચાકર થ્યા.

કપટી અંધાર આગળ-પાછળ ભાળે ના,
ધરતી-ગગનનું દ્વાર જાણે ના.

નાવમાં સમુદ્ર ભર્યો સુકાની જાણે ના,
ખુદમાં ખોવાયેલા ખુદા જાણે ના.

મિશ્રણ અમૂર્તનો અરથ જાણે ના,
આકાશ-ધરતીનો છેડો જાણે ના.

મનની મથુરાને શ્યામ જાણે ના,
તનની કાશીને તીરથ જાણે ના.

સરિતા સાગરનાં મોજાં જાણે ના,
મંદિરના ઘંટ ભગવાન જાણે ના.

કોયલનો ટહુકો ભાષા જાણે ના,
ગીતના ગુંજનને ગોકુળ જાણે ના.

‘સ્વ’નું સંશોધન ગામ જાણે ના,
આતમને પુદ્ગલ લીપી જાણે ના.

હેમાળો પાવકની જ્યોતિ જાણે ના,
કપટનો અંધકાર આંખ જાણે ના.

સંગીતને ઘનફૂટ માપ ચાલે ના,
ગાયક ને ગાયકીનાં શાસ્ત્ર ચાલે ના.

અપરાધ-આરાધકને સત્ય જડે ના,
ઊલટા ચક્રમાં બંધન તૂટે ના.

વાયુ, અવકાશને ભેદી જાણે ના,
એકમેકને શમાવે નિર્ભેદમાં.

પૂર્વપાપ ભસ્મીભૂત “જ્ઞાની”-કરુણા જ્યાં,
‘દાદા’ની ‘જ્ઞાન’-જ્યોતે દૃષ્ટિમય લોચન થ્યાં.

